

LBRIS

We know
books

Alex Donovici

Ilustrații de
Stela Damaschin-Popa

**NU AI NEVOIE DE ARIPI
CA SĂ POTI ZBURA**

LITERA

CUPRINS

PARTEA ÎNTÂI

Un vis de-o viață / 9

Colegul cu fustă / 15

Dor de zbor / 22

Prima zi de școală / 26

Madam Pompón și Roz-Bombon / 33

Bun venit, Speranță! / 39

Insula care se topește / 45

Suflete crescute strâmb / 53

O mână întinsă / 57

PARTEA A DOUA

Doaă probleme, una mai mare decât cealaltă / 65

Magnus, umbra Magnificului de altădată / 70

Aripi gata de zbor / 74

A dispărut speranța / 76

Alarmă în pădure / 80

Blestemul lui Madam Pompón / 83

Ultimii salvatori / 88

Aripi pentru Tup / 91

Vizul devine realitate / 96

Magnificul se întoarce / 100

Gând de bine, de la Roz-Bombon / 104

Prieteni pe viață / 106

LBRIS

We know
books

PARTEA ÎNTÂI

LBRIS

We know
books

UN VIS DE -O VIAȚĂ

Țup stătea pe marginea prăpastiei din buza pădurii. Privea în jos și știa că, dacă ar fi căzut acolo, praful s-ar fi ales de ea. Praful, nu alta! Dar nu avea de gând să cadă. O, nu! Avea de gând să zboare! Visa la acest moment de foarte mult timp... Probabil era încă în ou atunci când și-a imaginat pentru prima dată că zboară.

Inima îi bătea tare-tare și din ochișorii care îi străluceau de emoție două lacrimi, ca două diamante, îi alunecară pe lângă cioc. Nu erau lacrimi de durere sau de tristețe, ci de fericire și speranță. Un vânticel blând sufla ușor, iar puiul de ciocârlie îi sorbi cu nesaț parfumul de flori, de frunze, de toamnă. Simțea că vântul o va lua pe aripile lui și-o va ajuta să zboare sus, spre soare, departe, dincolo de prăpastie.

Micuța ciocârlie trase încă o dată aer în piept, adânc. Apoi își întinse aripile și sări. Dar atunci când încercă să dea din aripi ca să se ridice spre cer... nu le mai putu mișca! Deloc! Atârnavă ca două pietre grele care o trăgeau spre fundul prăpastiei. Țup se prăbușea și nimeni nu o mai putea salva. Îngrozită, închise

ochișorii și se gândi pentru ultima dată la Buhu-Pădurii, la melcul Fulger, la corbul Tor, la bunul ei prieten, Zăpadă, la curcanul Gelu, la frățiorii ei și la...

La mama. Of, parcă îi auzea glasul care o striga:

– Țuuup! Țu-uuup! Hai sus!

Țup îi răspunse:

– Mamă, pe cuvânt că sus încerc să ajung, dar nu pot să mă ridic! Nu pot să îmi mișc aripioarele!

Dar mama ei insista:

– Sus, Țup, sus! Hai, trezește-te!

„Pardon?! Cum adică să mă trezesc?! Eu tocmai cad pentru că nu îmi pot mișca aripile...”

– Țuuup! Hai, somnoroaso, sus, e prima zi de școală!

„Hopa... Stop!”

Căderea în prăpastie se opri busc, ca într-un desen animat, iar Țup își dădu seama că... visase! Uaaa, ce bine! Ce bineee! Visaseee! Gata, nu avea să se mai facă praf pentru că nu exista nicio prăpastie... era prima zi de școală! Deschise ochii și văzu chipul mamei, care-i zâmbea. Dormise la ea în cuib pentru că urma o zi atât de importantă. Abia aștepta să vadă școala, să își întâlnească profesorii și colegii.

Înainte de a merge la culcare, mama îi pregătise ghiozdănelul și ținuturile, apoi povestiseră despre toate lucrurile minunate pe care urma să le învețe. Țup voia să afle cât mai multe despre planeta noastră și vietățile ei, despre trecut și despre cum toți, împreună, putem crea un viitor frumos.

Mama o mângâia acum pe cap cu aripa ei moale.

– Bună dimineața, iubita mea. Ai visat ceva? Te agitasi în somn...

– Bună dimineața, mami! Da, am avut un vis ciudat. Am visat că încercam să zbor.

Mama o mângâie din nou și o privi adânc în ochișori.

– Țup, uneori nu trebuie să ai aripi ca să poți zbura. Lucrurile pe care le vei învăța la școală te vor ajuta să călătorești unde vrei tu. Cu ochii minții vei putea vedea orice loc din lume și vei întâlni ființe minunate. La cum te știu, sufletul îți este pregătit pentru orice aventură.

– Da, mami, dar tot mi-ar plăcea să pot zbura de-adevăratelea, nu doar în vis. Și, știi, nici măcar în vis nu pot zbura.

Mama tăcu o clipă și apoi spuse:

– Țup, IMPOSIBIL e doar un cuvânt, nu-i așa? Să nu uiți niciodată asta, pentru că tu ești cea care ne-a dovedit-o tuturor. Hai acum, sus, se face târziu și, în plus, cineva te strigă de minute bune în fața cuibului. Un prieten... interesant.

– Aaa, e Zăpadă. O să fim colegi de clasă.

– Nu, nu e Zăpadă, pe Zăpadă îl știu și-l plac. E alt-cineva. Poartă fustă. Se tot agită, și-o tot aranjează, la gât are mărgelile și din când în când scoate din ghiozdan o oglinjoară în care se privește. Pe urmă gâlgâie ceva ce nu înțeleg, se înfoaie și iar se aranjează... E o pasăre mare și cu toate că poartă fustă, nu pare fată.

– E Gelu! spuse Țup, zâmbind cu ciocul până la urechi. Geluuu?! Ce mă bucur că vine și el la școală! Știi, e mai mare decât noi. Adică, decât mine și Zăpadă. Fug să mă spăl și să mă îmbrac!

– Vin să te ajut, Țup! dădu mama să se ridice.

– Mulțumesc, mami, nu e nevoie, mă descurc singură! răspunse Țup și o zbughi spre jumătatea de nucă în care mama puneă în fiecare dimineață rouă proaspătă. Își spălă ochii, ciocul și penele, își trase repede uniformă cu fustiță de școlăriță, ciuguli câteva semințe, își luă în spate ghiozdanul cu pachetelul

pentru școală și dădu să fugă spre Gelu, care se foia tot mai înfoiat.

– Stai, Țup! Vin și eu cu tine! strigă mama. Doar nu credeai că te las singură în prima zi de școală.

– Nu, mami, nu credeam, dar tu poți ajunge în zbor până la școală. Eu... merg cu Gelu pe jos. Curcanii nu pot zbura prea mult, mai ales cei dolofani ca Gelu, îi explică Țup mamei sale, zâmbind. În plus, gândește-te cum se vede de jos, de pe pământ, un curcan cu fustă care zboară.

Apoi îi făcu un semn cu ochiul și o zbughi în fața cuibului.

